

Ca într-o oglindă, în chip întunecos

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Iov 12:10; 1 Corinteni 6:19,20; Geneza 3:17; Ioan 12:31; 1 Corinteni 1:18-21.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Căci înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: «El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.»” (1 Corinteni 3:19)

Teologul William Paley a scris în anul 1802 o carte cu titlul *Natural Theology* (Teologie naturală) în care susținea că putem utiliza observațiile din natură pentru a ne forma o concepție despre caracterul lui Dumnezeu. El a descris în detaliu modul în care particularitățile animalelor exprimau grija și măiestria Creatorului. Este adevărat totuși că el a exagerat, probabil, în interpretarea anumitor particularități, fiindcă nu a recunoscut efectele păcatului și ale căderii omului asupra naturii. Însă argumentul său principal nu a putut fi respins niciodată, în ciuda opiniilor numeroase și zgomotoase care susțineau contrariul!

Spre deosebire de acest teolog, Charles Darwin a susținut că Dumnezeu care a proiectat fiecare aspect al naturii nu putea fi bun. Pentru a dovedi acest lucru, el a dat ca exemplu parazitul care trăiește în omizi și care se hrănește cu corpul acestora și jocul crud al pisicii cu șoarecele. Pentru el, aceste exemple erau o dovadă că nu există un Dumnezeu Creator iubitor.

Cu siguranță că Paley se afla mai aproape de adevăr decât Darwin, dar săptămâna aceasta vom studia ce are Biblia de spus cu privire la ceea ce ne descoperă și la ceea ce nu ne descoperă natura despre Dumnezeu.

Se povestește că un om de știință a pus la îndoială nevoia omului de Dumnezeu; el a declarat că și el ar putea să creeze un om, la fel de bine ca oricare Dumnezeu. Atunci Dumnezeu i-a spus:

– Bine, începe și creează-l.

Omul de știință s-a aplecat să ia niște țărână, dar atunci Dumnezeu i-a spus:

– Dar stai puțin! Fă-ți singur țărâna!

Dialogul acesta este, bineînțeles, imaginar, însă ilustrează o idee: Dumnezeu este singurul capabil să creeze din nimic. Dumnezeu a făcut toate lucrurile din univers, inclusiv planeta noastră, tot ce avem și corpul nostru. El este proprietarul de drept a tot ce există.

1. Care este mesajul de bază al textelor următoare? Ce ne spune acest mesaj despre modul în care ar trebui să ne raportăm la lumea înconjurătoare, la ceilalți oameni și la Dumnezeu? Psalmii 24:1,2; Iov 41:11; Psalmii 50:10; Isaia 43:1,2; 1 Corinteni 6:19,20.

Dumnezeu poate fi numit pe bună dreptate Părintele acestei lumi, pentru că El a adus-o la existență. El este singurul care, în baza calității Sale de Creator, Își poate revendica în mod legitim dreptul de proprietate asupra lumii. El a creat și de aceea este proprietarul întregului univers, al cerurilor și al pământului și al tuturor lucrurilor care sunt în ele.

Dar nu numai lumea Îi aparține lui Dumnezeu, ci și toate făpturile de pe pământ. Nicio altă Ființă (cel puțin, dintre cele cunoscute nouă) nu are puterea de a crea viață. Dumnezeu este singurul Creator și de aceea El este unicul proprietar al tuturor viețuitoarelor. Noi toți depindem în întregime de El pentru a exista. Noi nu Îi putem oferi nimic în afară de loialitate; toate celelalte lucruri de pe pământ sunt deja ale Sale.

Mai mult, noi suntem ai lui Dumnezeu prin faptul că El ne-a creat și, în plus, suntem ai Săi pentru că ne-a răscumpărat. Viața, acest dar divin minunat, a fost grav afectată de păcat și se va sfârși în moarte, lucru care o face fără sens și lipsită de scop. Așa cum o cunoaștem în prezent, viața nu este atât de frumoasă. Speranța noastră este făgăduința minunată a răscumpărării, singura care poate „îndrepta” toate lucrurile. În acest sens, putem afirma că suntem ai lui Hristos pentru că El ne-a creat și ne-a răscumpărat.

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să facă distincția între revelația generală (prin natură) și revelația specială.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să aprecieze mesajul naturii (chiar dacă e ușor neclar) pentru că el ne poate ajuta să înțelegem mai bine cine este Dumnezeu și cine suntem noi în raport cu El.

La nivel practic: Să desprindă din restricțiile blestemului limitele noastre ca ființe create și modul în care suntem dependenți de Dumnezeu.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Revelația generală și revelația specială

- A. Ce putem afla despre Dumnezeu din blestemul rostit în Eden?
- B. Care este deosebirea dintre revelația specială și cea generală?

II. Sentimente: Aprecierea limitelor pe care le avem, ca ființe create

- A. Ce ne spun judecățile rostite în Eden despre limitele pe care le avem, ca ființe create?
- B. În ciuda caracterului lor restrictiv, ce încurajare și asigurare ne oferă aceste judecăți în lumea noastră decăzută?

III. Practic: Acceptarea limitelor umane

- A. Ce putem face pentru a accepta limitele pe care le avem, ca oameni, și a avea o relație bună cu Dumnezeu?
- B. În ce aspecte ale vieții tale este necesar să înveți să depinzi mai mult de Dumnezeu?

Rezumat: Dumnezeu ni Se descoperă prin revelația specială, dar și prin natură, în linii mai generale și mai limitate. În ciuda efectelor păcatului omului, natura încă ni-L descoperă pe Dumnezeu. Cartea lui Iov ne oferă o explicație a cauzei existenței răului în natură – răul este totuși permis de Dumnezeu. Motivul acestei stări de lucruri este următorul: căderea omului în păcat s-a datorat în parte dorinței lui de a transcende limitele de ființă creată și de a deveni „ca Dumnezeu”, de a deveni el însuși Dumnezeu. Măsurile de corectare luate de Dumnezeu au avut drept consecințe niște blesteme care multiplică limitările omului. Aceste limitări ne ajută să admitem mai ușor că nu putem fi niciodată ca Dumnezeu, de-o potrivă cu

Un lucru este sigur: lumea în care trăim este în mare măsură altfel în prezent decât atunci când a ieșit din mâinile Domnului, la finalul săptămânii creațiunii. Este adevărat că suntem înconjurați de dovezile impresionante ale frumuseții și ordinii, însă suntem niște ființe afectate de păcat, care trăiesc într-o lume afectată de păcat și care încearcă să o înțeleagă. Lumea aceasta a suferit din cauza păcatului chiar și înainte de potop: „În zilele lui Noe, asupra pământului plana un dublu blestem ca urmare a păcatului lui Adam și a crimei comise de Cain.” (*Conflict and Courage*, pag. 32)

2. Ce blesteme au căzut asupra lumii și care au fost consecințele lor? Geneza 3:17; 4:11,12; 5:29.

Blestemul care a venit asupra pământului din cauza lui Adam trebuie să fi inclus flora, întrucât printre consecințele lui s-a numărat și apariția spinilor și a pălămidei. Înțelegem de aici că toată natura este afectată de blestemele venite ca urmare a păcatului. Citatul de mai sus din Ellen G. White afirmă foarte clar că blestemul lui Cain nu l-a vizat doar pe el, ci s-a extins asupra întregii lumi.

Din nefericire, blestemele din pricina păcatului nu s-au sfârșit acolo, fiindcă lumea a cunoscut un nou blestem care a afectat-o în mare măsură: poporul global. „Domnul a mirosit un miros plăcut; și Domnul a zis în inima Lui: Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui; și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut” (Geneza 8:21).

Potopul a perturbat sistemul de udare a solului, stabilit de Dumnezeu la început, mutând solul din anumite zone ale globului în alte zone. Chiar și în prezent, apa ploii se infiltrează în sol, lipsindu-l astfel de substanțele nutritive și reducând recolta. În îndurarea Sa, Dumnezeu a promis că nu va mai blestema pământul din nou, dar solul pe care l-am moștenit este cu totul diferit de solul fertil și roditor creat inițial de El.

3. Citește Romani 8:19-22. Pasajul acesta este dificil, dar are legătură cu tema studiată astăzi. Care este această legătură? Ce speranță ne transmite aceste versete?

El, și să ne recunoaștem nevoia de a depinde de o Ființă superioară, mai puternică decât noi.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Din cauza căderii în păcat, din cauza activității lui Satana și din cauza păcatelor noastre, unele dintre mesajele pe care ni le transmite natura nu mai sunt ușor de înțeles. În ciuda acestui fapt, ea mai vorbește încă despre îndurarea și despre dragostea lui Dumnezeu, chiar dacă ne aflăm sub blestemul din Eden.

Recomandare: Amintește-le membrilor grupei tale că natura încă ne poate descoperi multe lucruri despre Dumnezeu.

În secolele al VI-lea și al VII-lea, teologia naturală era un subiect favorit de studiu pentru mulți creștini intelectuali. Această obsesie pentru teologia naturală a generat multe dezbateri despre cât de mult putem afla despre Dumnezeu prin studiul naturii. Majoritatea protestanților erau pesimiști în ceea ce privește capacitatea teologiei naturale de a-L descoperi pe Dumnezeu, deoarece ei credeau că atât natura, cât și rațiunea umană sunt afectate de păcat. În urma dezbaterilor, s-a făcut distincția între cele două tipuri de revelație divină: generală și specială. Revelația generală se referă la cunoștințele despre Dumnezeu care pot fi deduse din studiul naturii. Se consideră că ea e limitată în ceea ce ne poate descoperi. Pavel a amintit numai două dintre atributele nevăzute ale lui Dumnezeu pe care păgânii le puteau deduce din natură: puterea Sa veșnică și dumnezeirea, divinitatea Sa (Romani 1:19,20). Desigur că noi putem deduce mai mult, dar nu încapem îndoială că revelația generală poate fi lipsită de claritate din cauza mesajelor imprecise ale naturii.

Spre deosebire de aceasta, revelația specială este cea revelație în care Dumnezeu le transmite oamenilor informații precise și clare prin profeți, prin vise, viziuni și vorbind direct. Probabil că multe dintre concluziile teologiei naturale sunt de fapt construite pe baza revelației speciale, atribuindu-i naturii o claritate mai mare decât are în realitate. Totuși chiar prezența calamităților, a bolii și a incertitudinii în lumea noastră poate fi o mărturie despre dragostea și harul lui Dumnezeu.

4. Ce dialog se raportează în cartea lui Iov că a avut loc în cer? Iov 1:7

---

5. Ce avertizare ne dă Petru cu privire la activitatea lui Satana? 1 Petru 5:8

După cum am văzut, lumea Îi aparține lui Dumnezeu, atât pentru că El a creat-o, cât și pentru că a răscumpărat-o. Pe de altă parte însă, nu trebuie să pierdem din vedere o serie de realități: existența lui Satana, marea luptă și încercarea lui Satana de a obține cu forța tot ce poate. După jertfa de la cruce, înfrângerea lui a fost sigură, dar el nu o poate accepta în tăcere sau cu eleganță. Mânia și puterea lui de a distruge sunt limitate într-o anumită măsură de Dumnezeu (pe căi pe care noi nu le înțelegem deocamdată), dar ele nu trebuie subestimate niciodată. În același timp, trebuie să ținem cont că indiferent cât de neclare și de încurcate ni se par a fi diferitele probleme cu care ne confruntăm, bătălia finală se dă numai între două forțe: Hristos și Satana. Nu există teren neutru. După cum se știe, o mare parte din lume este aliniată sub stindardul răului. În aceste condiții, ne mai mirăm de starea deplorabilă în care se află planeta noastră?

6. Citește Ioan 12:31; 14:30; 16:11; Efeseni 2:2; 6:12. Ce adevăr important descoperim în aceste texte despre realitatea existenței răului și a puterii lui?

În cartea lui Iov, vâlul care acoperă realitatea mării lupte este dat puțin la o parte și vedem că Satana are capacitatea de a produce mari distrugerii în natura înconjurătoare. Deși nu putem explica în totalitate sensul expresiei „stăpânitorul lumii acesteia”, este clar faptul că puterea pe care el o are pe pământ este mare și distructivă. Pe baza acestui fapt, suntem îndreptățiți să admitem că natura a fost afectată grav și că trebuie să fim prudenți atunci când desprindem din natură lecții despre Dumnezeu. În definitiv, știm cât de distorsionat a interpretat Darwin starea lumii.

În ce aspecte ale vieții tale poți observa acțiunea distructivă a lui Satana? Ce speranță îți inspiră jertfa Mântuitorului și făgăduințele pe care ea le oferă?

Activitate introductivă: Povestește o experiență personală în care un lucru aparent negativ s-a dovedit, în final, a fi o mare binecuvântare pentru viața ta. Ce îți spune acest lucru despre modul în care percepem suferințele și necazurile din viața noastră?

2. APROFUNDEAZĂ!

Recomandare: Geneza 3 conține prima făgăduință clară a Evangheliei, dar și blestemul care a venit asupra omului și asupra pământului. Deși este ceva restrictiv, el îndeplinește și astăzi un rol răscumpărător în experiența umană și mărturisește astfel despre harul și despre dragostea lui Dumnezeu.

Comentariu biblic

Spini, pălămidă și moarte – blestemul care vorbește despre dragoste
(*Recitiți în cadrul grupei Geneza 3:16-19.*)

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu”, declară psalmistul. Dar cine înțelege mesajul lor? Închinătorii animiști au o viziune foarte înfricoșătoare despre Dumnezeu, deoarece socotesc că natura este capricioasă și un mediu nesigur. Ei se întrebă îngrijorați: Oare vor veni inundații sau secete? Oare copilul meu se va îmbolnăvi sau va muri? Va reuși el să ajungă la vârsta adultă? Calamitatea și binecuvântarea par a fi la un pas distanță.

Nici darwinistul convins, nici acela care crede că Dumnezeu are puteri limitate sau restrânse pentru a lăsa loc creativității noastre nu Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și nu pot găsi un rost închinării.

De cealaltă parte, adepții creaționismului remarcă o ordine fundamentală și o structură rațională în natură, care dau mărturie despre un Creator genial. Psalmii 8 și 19 susțin această perspectivă. Credința în creațiune a jucat un rol-cheie în dezvoltarea metodei științifice, întrucât oamenii de știință respectivi aveau convingerea că Dumnezeu a creat prin metode organizate și inteligibile, rezultatele experimentelor fiind astfel posibile și predictibile. În ciuda efectelor păcatului (dezastrele, bolile etc.), oamenii de știință reușeau totuși să discearnă o ordine și o logică fundamentală în natură. Astfel, natura prezintă două fațete: una a hazardelor și alta a ordinii și a plănuirii divine.

Mesajele contradictorii transmise de natură conduc la întrebări dificile despre Dumnezeu, în special în ceea ce privește originea răului. Cum

Oamenii au reușit să dobândească o cantitate uriașă de cunoștințe și informații, îndeosebi în ultimii două sute de ani. Totuși dobândirea de cunoștințe și informații nu este neapărat același lucru cu dobândirea înțelepciunii. De asemenea, în comparație cu strămoșii noștri, am reușit să obținem o mult mai bună cunoaștere a lumii înconjurătoare. Însă nici această mai bună cunoaștere nu ne-a făcut mai înțelepți.

7. Citește 1 Corinteni 1:18-21, 3:18-21. Cum se manifestă aceste adevăruri acum și aici, la aproape două mii de ani după consemnarea acestor cuvinte?

Mintea umană găsește atât de multe motive să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu: învierea Domnului Isus, creațiunea, minunile etc. Totuși, atunci când contrazice Cuvântul lui Dumnezeu, „înțelepciunea” omenească trebuie percepută ca „nebulie” (chiar și atunci când se sprijină pe „fapte” științifice).

Pe de altă parte, așa cum aminteam mai înainte, o mare parte a științei contemporane, în special cea legată de originile omului, pornește de la o perspectivă pur naturalistă. Deși mulți dintre cei mai geniali oameni de știință ai lumii – Newton, Kepler, Galileo – credeau în Dumnezeu și considerau că activitatea lor avea menirea de a explica lucrarea Sa, ceea ce a creat El (Kepler a scris odată: „O, Doamne, gândurile mele merg pe urma gândurilor Tale ...”), în prezent astfel de opinii sunt adeseori luate în derâdere de comunitatea științifică.

Mai mult chiar, unii încearcă să nege minunile raportate de Biblie, susținând că, de fapt, nu au fost decât niște fenomene naturale pe care oamenii din vremea aceea, necunoscând legile naturii, le luau drept intervenții ale Divinității. Există, bunăoară, tot felul de teorii naturaliste care încearcă să ofere cu totul alte explicații pentru minunea despărțirii apelor Mării Roșii. În urmă cu câțiva ani, un om de știință a ajuns să presupună că, într-un moment în care se afla sub influența drogurilor, Moise a născocit ideea că Dumnezeu i-a dat tablele cu Cele Zece Porunci!

Oricât de stupidă ar părea explicația aceasta, adevărul este că, din momentul în care resping ideea existenței lui Dumnezeu și a supranaturalului, oamenii simt nevoia să ofere alte explicații; de aici și „nebulia” despre care Pavel scrie atât de clar și de profetic.

poate natura să dea mărturie despre un Dumnezeu bun, când mor copiii nevinovați? Adventiștii de ziua a șaptea apelează, de regulă, la tema marii lupte pentru a explica mesajul neclar dat de natură. Pornind de la istoria lui Iov, noi punem dezastrele naturale pe seama consecințelor generale ale păcatului sau a acțiunii directe a lui Satana. Însă argumentul acesta nu explică adecvat judecata și pedepsirea păcatului din Geneza 3. Întrucât Dumnezeu a fost cel care a pronunțat blestemul (inclusiv moartea) asupra oamenilor și asupra pământului, se pare că, pentru a explica răul din natură, trebuie să ținem cont de mai mulți factori, și nu doar de intervențiile lui Satana. De ce ne-a pedepsit Dumnezeu cu spini, pălămidă și moarte?

Putem arăta că problema fundamentală a lui Adam și a Evei a fost aceea că nu au acceptat faptul că erau ființe limitate care trăiau sub suveranitatea divină. Cei doi au încercat să-și depășească limitele lor de ființe create și să fie ca Dumnezeu, fără limite. Astfel, actul disciplinar al lui Dumnezeu trebuia să fie pe măsura greșelii. El a ales un blestem, înmulțind astfel limitările omului pentru a repeta și a sublinia ideea că noi suntem ființe limitate, care avem nevoie de suveranitatea Creatorului. Nu Dumnezeu este sursa tuturor relelor din natură, dar El a îngăduit ca omul să meargă după conducătorul pe care și l-a ales (Satana), stabilind totuși niște limite protectoare. În concluzie, în lumea aceasta avem mesaje imprecise despre blestem și binecuvântare; în pofida acestui lucru, dacă îl vom privi ca pe un instrument de disciplinare, până și blestemul vorbește despre un Dumnezeu iubitor, care caută să ne readucă într-o relație bună cu El. Chiar și mesajele neclare date de blestem reflectă harul divin, în aceeași măsură ca făgăduința răscumpărării din Geneza 3:15.

De discutat: Pavel mărturisește că avea un „țepuș în carne” pe care Dumnezeu nu a dorit să-l îndeparteze. Dimpotrivă, Dumnezeu i-a spus că puterea Sa avea să fie făcută desăvârșită prin slăbiciunea lui, adică prin acest țepuș din carne. Astfel, Pavel s-a deprins să vadă în acest „țepuș” o binecuvântare prin care a învățat să depindă de Dumnezeu. Ce „țepuș” din viața ta poate fi transformat într-un instrument al disciplinei spirituale prin care să înveți să depinzi de Dumnezeu?

- 8. Psalmul 8 este unul dintre cei mai îndrăgiți psalmi ai Bibliei. Din perspectiva lui David, un om credincios, natura vorbește despre măreția și despre dragostea Domnului. Ce lecții a descoperit el în natură, potrivit Psalmului 8? Pe de altă parte, dacă luăm în considerare cunoștințele vaste pe care le deținem astăzi despre universul creat de Dumnezeu (despre lună, stele etc.) în comparație cu ceea ce se cunoștea atunci, cât de remarcabile ar trebui să ni se pară cuvintele lui David?**
-
-

De-abia în ultima sută de ani am reușit cu adevărat să ne facem o idee despre vastitatea cosmosului și, prin comparație, despre micimea lumii noastre. De unde altundeva putea David să știe cât de mari sunt „cerurile” dacă nu prin revelație divină? Și, dacă el era uimit la data aceea, cu cât mai uimiți trebuie să fim noi când ne gândim că, în ciuda mărimii universului, Dumnezeu ne iubește cu o dragoste nemăsurată?

- 9. Citește Psalmii 19:1-4. Potrivit lui David, ce mesaj transmit cerurile?**
-
-

Mulți oameni au privit stelele de pe bolta cerească și au recunoscut măreția lui Dumnezeu și micimea omului și L-au lăudat pentru grija Sa. Alții și-au îndreptat atenția spre prezența răului în natură și L-au învinuit pe Dumnezeu pentru problemele care sunt, de fapt, rezultatul alegerilor omului sau urmarea acțiunilor Diavolului.

Pentru omul credincios, natura vorbește despre grija lui Dumnezeu, în ciuda relelor făcute de Satana. Cu toate acestea, oricât de puternică ar fi mărturia ei despre grija Sa, imaginea pe care ne-o oferă despre Dumnezeu este incompletă, în mod special din cauza urmărilor căderii în păcat și a blestemului pe care l-a adus păcatul.

Citește Ioan 14:9 și apoi gândește-te la momentul răstignirii Domnului Isus. Din ce motive este crucea descoperirea cea mai importantă a naturii și a caracterului lui Dumnezeu?

3. APLICĂ!

Recomandare: Studiul de săptămâna aceasta s-a ocupat de scena judecății din Geneza 3:8-21. Avem aici prima ocazie din Biblie în care Dumnezeu conduce o „judecată de cercetare”. Observă ordinea în care se petrec evenimentele: Dumnezeu mai întâi conduce investigația și abia apoi rostește sentința.

Întrebări

De ce a condus Dumnezeu o investigație? Nu putea veni pur și simplu să-i anunțe pe oameni că sunt vinovați, scurtând astfel procesul?

Care a fost scopul pentru care i-a tras la răspundere pe primii oameni? Disciplinarea? Răscumpărarea? Pedepsirea? Ce argumente din text poți aduce în sprijinul răspunsului tău?

4. ILUSTREAZĂ!

Recomandare: Trăim într-o lume care încurajează sfidarea limitelor, chiar desființarea lor. Totuși o parte a relației noastre cu Dumnezeu presupune recunoașterea limitelor stabilite de El atunci când ne-a creat.

De meditat: În ce măsură ești înclinat să ignori limitele pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru viața ta? Ce poți face pentru a recunoaște că ai nevoie de suveranitatea Sa în viața ta?

„Am fost avertizată [1890] că de acum înainte vom avea de dat o luptă continuă. Așa-zisa știință și religia vor fi în opoziție una cu cealaltă, deoarece oamenii limitați nu pot înțelege puterea și măreția lui Dumnezeu. Mi-au fost prezentate următoarele cuvinte din Sfânta Scriptură: «Se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase ca să tragă pe ucenici de partea lor» – Faptele 20:30.” (*Lucrarea misionară medicală*, pag. 98)

Întrebări pentru discuție

1. Meditează la „blestemul întreit” (Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 3, pag. 88) care s-a abătut asupra pământului (ca urmare a căderii lui Adam, a păcatului lui Cain și a potopului). Acum, din cauza efectului cumulat al acestor blesteme, efect care s-a agravat de-a lungul miilor de ani, lumea noastră este cu mult diferită de starea în care se afla când a fost creată. În această situație, de ce este necesar să dăm dovadă de precauție atunci când încercăm să ne formăm o idee despre lumea de la început, pornind de la starea ei actuală?
2. Știința este un efort în întregime uman, iar mintea omului este limitată și înclinată să se opună autorității divine. Mai mult, influența lui Satana asupra naturii este puternică și, de aceea, o mare parte din lucrurile pe care le vedem sunt incompatibile cu descoperirea de Sine pe care ne-o oferă Dumnezeu în Biblie. De ce este atât de important să avem mai mare încredere în Scriptură decât în știință, mai ales dacă ne gândim la unicitatea evenimentului creării lumii?
3. De ce nu ar trebui să ne surprindă tensiunea dintre evenimentele supranaturale din Biblie și abordarea materialistă a științei?
4. Citește paragraful din Ellen G. White de la studiul suplimentar. În ce fel se împlinesc astăzi aceste cuvinte în biserica noastră? Ce atitudine e bine să avem față de aceste contestări periculoase ale misiunii și mesajului nostru în așa fel încât să nu ne compromitem concepția despre creațiune și despre Cuvântul lui Dumnezeu și, în același timp, biserica să rămână „un loc ferit” pentru cei care se luptă să găsească răspuns la aceste întrebări dificile?
5. Citește Romani 11:33-36 și Iov 40:1,2,7,8. În ce măsură este demnă de încredere înțelepciunea omenească atunci când este vorba de cunoașterea căilor lui Dumnezeu? Cum ar trebui să ne raportăm la dificultățile pe care le întâmpinăm atunci când încercăm să aducem știința în armonie cu Scriptura?